

Estat

LA LLARGA BARALLA DE LES LLISTES

Encara no hi ha campanya

Sofha de reconèixer que, fins ara, els partits polítics no han marejat gaire el personal amb la pre-campanya electoral en curs. No per fer un favor a la ciutadania, sinó, simplement, perquè no han tingut temps. Estan massa enfeinats preparant coalicions, llistes electorals i programes, reunint fons, planejant actes, etcètera. Es tracta d'una feina de portes endins molt laboriosa i complexa, que ocupa bona part dels esforços partidistes durant aquestes primeres setmanes, després de la dissolució de les Corts estatals. Per a un país mal acostumat a campanyes pre-electorals llarguíssimes, de mesos i mesos, entrar en una fase d'eleccions ràpida és una novetat positiva, i tothom ho reconeix així. Ara bé, els serveis que es detecten aquests dies a les planes majors de diversos partits demostren que la convocatòria agafa alguns per sorpresa o, almenys, mal preparats per anar a les eleccions abans de l'estiu.

La incògnita de la Izquierda Unida

La gran novetat és la constitució d'una nova plataforma d'esquerra, Izquierda Unida, formada pel PCE, el PCPE, el Partido Humanista, el Partit Carií, Izquierda Republicana, Federación Progresista i Partido de

electoral

Amb les Corts espanyoles dissoltes, encara no s'ha perfilat, però, l'inici de la baralla electoral entre partits. Una oposició fragmentada o convergent haurà de restar forces a un PSOE que, aquesta vegada, no ha de capgirar previsions, només ratificar-les.

Josep M. Sanmartí (Madrid)

Acción Socialista, a més d'algunes personalitats aïllades, com ara José Luís Balbin, Jaime Miralles o Cristina Almeida. El projecte es ambiciós i

també són grans els dubtes objectius sobre el seu esdevenidor. Per exemple, fa estrany que no hagin pogut captar partits d'esquerra i nacionalistes importants, com per exemple Euzkadiko Ezkerra o Esquerra Republicana de Catalunya, cosa que dóna una imatge a la plataforma de partits de Madrid.

Izquierda Unida és, en primer lloc, una coalició electoral, però no solament això. Nascuda a recer del referèndum sobre l'OTAN, pretén d'encarregar aquelles demandes socials que el PSOE no té o rebutja per la seva esquerra. Té, doncs, una part de coalició i una part de moviment, amb una barreja confusa de pacifisme, ecologisme, rearmament moral, comunisme clàssic i eurocomunisme mixtificat, socialistes i comunistes rebotats, economia expansiva i pública per general ocupació, etcètera. Aquest potí potí d'idees, teories, ideologies, estratègies polítiques... constitueix, al mateix temps, la seua grandesa i el seu punt flac. Tothom sap que el PCE aporta el vuitanta per cent o potser més de la força d'aquesta coalició i que Gerardo Iglesias ha acceptat aquest pacte un xic estrany per por a una rebolcada electoral com la del 1982 i perquè s'adiu amb la seva aportació personal a l'eurocomunisme espanyol; és a dir, la convergència entre

totes les forces progressistes al marge del PSOE.

No es poden menysprear les seves possibilitats electorals, però ara com ara són una pura incògnita, i hi ha raons serioses per creure que la coalició tindrà dificultats així que surti dels principis generals i comenci a concretar la seva estratègia, la seva estructuració, el seu finançament i les seves llistes electorals.

Si més no, és molt important el fet que Santiago Carrillo i potser els pro-soviètics a Catalunya, el PCC, hagin quedat al marge de l'operació. No solament trenca això la imatge d'unitat sinó que, electoralment, els pot fer molt de mal. La llei electoral vigent castiga amb molta severitat les divisions partidistes en una mateixa àrea de vot i, al contrari, prima fort les unions i les coalicions. Els vots que Izquierda Unida perdi a mans de carrillistes i pro-soviètics catalans (si no hi ha coalició) li restaran un grapat de diputats i senadors. Potser és això el que busca Carrillo: provocar una desfeta electoral comunista i aleshores tornar a entaular negociacions amb la carta demostrada que ell és indispensable.

L'operació de pinça contra el PSOE

Una cosa semblant passa amb el centre. La tossuderia d'Adolfo Suárez i del CDS a no coaligar-se amb el PRD farà molt de mal a les dues opcions centristes. Es contrarestaran mútuament i desorientaran l'electorat potencial. Suárez diu una vegada i una altra que somia amb un grup parlamentari propi i de trencar la majoria absoluta del PSOE, cosa que obligaria aquest a pactar. Miquel Roca fa un plantejament tan semblant, que tot fa pensar que les reserves de Suárez continuen sent d'ordre personal essencialment.

La qüestió és que la maniobra per atrapar el PSOE enmig d'una tenalla amb els extrems a l'esquerra comunista i el centre reformista ja existeix i és ben completa, però ara com ara no se li veu prou força per fer perdre la majoria, i fins i tot la majoria absoluta, al PSOE. Això no obstant, seria un error pensar en termes estrictament electorals i referits a aquestes eleccions. El començament de la precampanya ha demostrat que el mapa polític estatal es mou, que hi ha idees i iniciatives concretes, que apareixen nous dirigents i noves fórmules, i que, malgrat que sigui molt difícil donar un tomb total a la situació actual, qui

A l'esquerra, Herrero de Minón, baró polèmic dels populars. A la dreta, dalt, Lister i Gerardo Iglesias. Baix, Suárez, reacci a configurar un centre potent.

Davant seu, els patètics esforços dels portaveus de la CP per convèncer que «guayarem» no emocionen ningú. Prou faran si no retrocedeixen. Malgrat els lloables intents per superar les tensions internes, la CP s'ha tornat a encallar en la confecció de les candidatures i ha tornat a oferir una lletja imatge d'enfrontaments entre els seus barons (Herrero de Minón, Fernando Suárez, Jorge Verstryngge). Les primeres enquestes publicades aquests dies són, en termes generals, favorables als socialistes, que conservaran una còmoda majoria absoluta.

En algun moment, els observadors han pensat en una estratègia de l'oposició que voldria provocar un excés de confiança en els rengles socialistes, i així ho denuncià Txiqui Benegas l'I de Maig. No estaria malament, però sembla massa subtil i, d'altra banda, l'oposició ha encetat ja les hostilitats contra el govern i el PSOE. Unes eleccions lliures són sempre una incògnita, diguin el que diguin els sondeigs, i a hores d'ara les possibilitats per al 22 de juny a la nit són múltiples. En termes generals, l'opinió pública és reàcia a córrer aventures. Una vegada els partits s'hagin organitzat, esclatarà la polèmica general i els ciutadans podran conèixer els arguments de cadascú. No es pot oblidar que fa un mes i mig una agressiva campanya governamental capgirà les enquestes, i que poden passar moltes coses d'ací al 22-J, per exemple, al Mediterrani. •